

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
MAREK NIECHCIAŁ

Warszawa, 4 stycznia 2019 r.

DIH-1.709.139.2018.JK

DECYZJA DIH-1/2/2019

„informacje prawnie chronione oznaczono [xxx]”

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096, z późn. zm.), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2018 r. poz. 1930), art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2017 r. poz. 1830, z późn. zm.), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy Jeronimo Martins Polska S.A. z siedzibą w Kostrzynie od decyzji Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Katowicach z dnia 5 października 2018 r. (sygnatura: KH.8361.110.2018/38DEC/18), zgodnie z którą na ww. przedsiębiorcę nałożono karę pieniężną w wysokości 30.000 zł (słownie: trzydzieści tysięcy złotych) z tytułu dwunastego naruszenia obowiązków wynikających z przepisów o uwidacznianiu cen w okresie 12 miesięcy, licząc od dnia, w którym stwierdzono naruszenie tych obowiązków po raz pierwszy, **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

Pismem z 8 maja 2018 r., na podstawie art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. poz. 646, z późn. zm.), zwanej dalej „*Prawem przedsiębiorców*”, Śląski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej w Katowicach, zwany dalej również „*Śląskim WIIH*”, zawiadomił przedsiębiorcę Jeronimo Martins Polska S.A. z siedzibą w Kostrzynie, zwanego dalej również „*stroną*”, o zamiarze wszczęcia kontroli w zakresie przestrzegania przepisów ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2017 r. poz. 1830, z późn. zm.), zwanej dalej „*ustawą o informowaniu o cenach*”. Przedmiotowe pismo strona odebrała 14 maja 2018 r.

W toku kontroli przeprowadzonej w dniu 22 maja 2018 r. przez inspektorów reprezentujących Śląskiego WIIH, w sklepie „Biedronka” nr 2114, mieszczącym się w Tarnowskich Górach przy ul. Bytomskiej 30, należącym do strony, sprawdzono m.in.

prawidłowość informowania o cenach znajdujących się w ofercie handlowej wybranych losowo 250 asortymentów produktów, stwierdzając brak uwidocznionych cen i cen jednostkowych w przypadku 144 asortymentów produktów w opakowaniach jednostkowych (w opakowaniach o innej zawartości niż 1 kg/litr lub 100 g/ml spośród niżej wymienionych) tj.:

- 5 asortymentów przetworów warzywnych;
- 6 asortymentów przetworów owocowych;
- 14 asortymentów przetworów zbożowych;
- 8 asortymentów ciastek;
- 6 asortymentów makaronów;
- 1 asortymentu octu;
- 8 asortymentów koncentratów spożywczych;
- 1 asortymentu herbaty;
- 9 asortymentów cukierków;
- 19 asortymentów słodczy;
- 3 asortymentów chipsów;
- 7 asortymentów piwa;
- 4 asortymentów przekąsek;
- 16 asortymentów kosmetyków do ciała i włosów;
- 4 asortymentów past do zębów;
- 6 asortymentów proszków do prania;
- 2 asortymentów mleczek do prania;
- 7 asortymentów płynów do płukania;
- 5 asortymentów odświeżaczy powietrza;
- 3 asortymentów zapalarek (cena jednostkowa nie jest wymagana);
- 4 asortymentów kostek toaletowych;

- 6 asortymentów preparatów do mycia i czyszczenia, co stanowiło naruszenie wymagań art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach oraz § 3 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Rozwoju z dnia 9 grudnia 2015 r. w sprawie uwidacznienia cen towarów i usług (Dz. U. poz. 2121), zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie uwidaczniania cen”.

Ponadto stwierdzono, że w 7 przypadkach przy danym towarze umieszczono wywieszki cenowe dotyczące innego towaru.

Powyższe ustalenia udokumentowano w Protokole kontroli z 22 maja 2018 r. (nr akt kontroli: KH.8361.110.2018).

Ze zgromadzonej przez Śląskiego WIIH dokumentacji wynika, że w okresie 12 miesięcy, licząc od dnia, w którym stwierdzono naruszenie przepisów po raz pierwszy organ ujawnił 11 przypadków naruszenia wymagań ustawy o informowaniu o cenach w toku kontroli przeprowadzonych w następujących okresach:

1. 29 maja 2017 r. stwierdzono brak informacji o cenach produktów (sprawa KD.8361.115.2017) – nałożono łączną karę pieniężną w wysokości 1.000 zł,
2. 31 sierpnia 2017 r. stwierdzono brak informacji o cenie jednostkowej produktu (sprawa KH.8361.5.2017) – nałożono karę pieniężną w wysokości 50 zł,
3. w dniach 4 - 6 października 2017 r. - stwierdzono brak informacji o cenach i cenach jednostkowych produktów (sprawa KŻ-D-Cz.8361.10.2017) nałożono karę pieniężną w wysokości 3.200 zł,
4. w dniach 4 - 8 stycznia 2018 r. - stwierdzono nieprawidłowe wyliczenie cen jednostkowych pakowanego środka spożywczego w stanie płynnym znajdującego się w środku płynnym oraz brak ceny jednostkowej (sprawa KH.8361.3.2018) – nałożono karę pieniężną w wysokości 200 zł,
5. 29 stycznia 2018 r. - stwierdzono brak informacji o cenach i cenach jednostkowych produktów (sprawa KH.8361.28.2018) – nałożono karę pieniężną w wysokości 50 zł,
6. w dniach 31 stycznia - 7 lutego 2018 r. - stwierdzono brak informacji o cenach i cenach jednostkowych produktów (sprawa KŻ-D-Cz.8361.5.2018) – nałożono karę pieniężną w wysokości 35.000 zł,
7. 8 marca 2018 r. - stwierdzono brak informacji o cenach i cenach jednostkowych produktów (sprawa KH.8361.61.2018) – nałożono karę pieniężną w wysokości 300 zł,
8. 8 marca 2018 r. - stwierdzono brak informacji o cenach i cenach jednostkowych produktów (sprawa KH.8361.62.2018) – nałożono karę pieniężną w wysokości 400 zł,
9. 9 kwietnia 2018 r. - stwierdzono brak informacji o cenach i cenach jednostkowych (sprawa KH.8361.83.2018) – nałożono karę pieniężną w wysokości 6.000 zł,
10. 7 maja 2018 r. - stwierdzono brak informacji o cenach produktów (sprawa KŻ-DCz.8361.32.2018) – nałożono karę pieniężną w wysokości 3.000 zł,
11. 14 maja 2018 r. - stwierdzono brak informacji o cenach i cenach jednostkowych produktów oraz błędnie wyliczone ceny jednostkowe (sprawa KH.8361.107.2018) – nałożono karę pieniężną w wysokości 2.000 zł.

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, pismem z 6 września 2018 r., Śląski WIIH poinformował przedsiębiorcę Jeronimo Martins Polska S.A. z siedzibą w Kostrzynie o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie nałożenia na

przedsiębiorcę, na podstawie art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach, kary pieniężnej z tytułu kolejnego – dwunastego (w zawiadomieniu mylnie wpisano po raz trzynasty zamiast po raz dwunasty) – naruszenia przepisów o uwidacznianiu cen w okresie 12 miesięcy, licząc od dnia, w którym stwierdzono naruszenie tych obowiązków po raz pierwszy. W piśmie tym strona została pouczona również o przysługującym jej prawie do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów.

Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją z dnia 5 października 2018 r. (sygnatura: KH.8361.110.2018/38DEC/18), Śląski WIIH nałożył na ww. przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 30.000 zł (słownie: trzydzieści tysięcy złotych), na podstawie art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach, z tytułu dwunastego naruszenia obowiązku uwidaczniania cen i cen jednostkowych towarów w okresie 12 miesięcy licząc od dnia, w którym stwierdzono naruszenie tych obowiązków po raz pierwszy.

Pismem z 22 października 2018 r., strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „Prezesem UOKiK”, odwołanie od ww. decyzji, wnosząc o jej uchylenie w całości i orzeczenie co do istoty, w ten sposób, że odstępuje się od wymierzenia kary pieniężnej lub wymierza karę pieniężną w niższej wysokości, ewentualnie jej uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Śląskiemu WIIH.

Zaskarżonej decyzji strona zarzuciła naruszenie:

- a) art. 7, 77 i 80 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 2096), zwanej dalej „*k.p.a.*”, poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego, tj. pominięcie okoliczności, iż strona niezwłocznie usunęła wszelkie nieprawidłowości oraz podjęła czynności mające na celu eliminację nieprawidłowości w przyszłości,
- b) art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach poprzez:
 - uznanie, że doszło do wysokiego stopnia naruszenia obowiązków ww. ustawy,
 - niewłaściwą ocenę dotychczasowej działalności przedsiębiorcy poprzez pominięcie okoliczności, iż wszystkie naruszenia zostały usunięte oraz podjęto działania korygujące,
 - niewłaściwą ocenę dotychczasowej działalności przedsiębiorcy poprzez pominięcie okoliczności, iż wszystkie 11 dotychczas nałożonych kar dotyczyło innych sklepów, ponadto poprzez brak wyszczególnienia w treści decyzji których sklepów dotyczyły te kary, jak również pominięcie okoliczności, iż strona jest przedsiębiorcą prowadzącym sieć kilku tysięcy sklepów, zatem brak cen przy 144

asortymentach produktów nie może być uznany za najwyższy stopień naruszenia obowiązków, gdy należy brać pod uwagę skalę działalności przedsiębiorcy, w tym liczbę sklepów oraz ilość asortymentu.

Pismem z 13 listopada 2018 r., Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę Jeronimo Martins Polska S.A. z siedzibą w Kostrzynie, że przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na podstawie art. 10 k.p.a. prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę jednostkową towaru (usługi) w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen.

W myśl § 3 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, cenę uwidacznia się w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów, na danym towarze, bezpośrednio przy towarze lub w bliskości towaru, którego dotyczy.

Cenę oraz cenę jednostkową uwidacznia się w szczególności:

- 1) na wywieszce;
- 2) w cenniku;
- 3) w katalogu;
- 4) na obwolucie;
- 5) w postaci nadruku lub napisu na towarze lub opakowaniu, o czym stanowi § 3

ust. 2 ww. rozporządzenia.

W myśl § 4 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, cena jednostkowa dotyczy odpowiednio ceny za:

- 1) litr lub metr sześcienny – dla towarów przeznaczonych do sprzedaży według objętości,
- 2) kilogram lub tonę – dla towarów przeznaczonych do sprzedaży według masy,
- 3) metr lub metr kwadratowy – dla towarów sprzedawanych według długości lub powierzchni,
- 4) sztukę – dla towarów sprzedawanych na sztuki.

Zgodnie z art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach, jeżeli przedsiębiorca nie wykonał obowiązków, o których mowa w art. 4 ustawy o informowaniu o cenach co najmniej trzykrotnie w okresie 12 miesięcy licząc od dnia, w którym stwierdzono naruszenie tych

obowiązków po raz pierwszy, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej nakłada na niego, w drodze decyzji, karę pieniężną do wysokości 40.000 zł.

Ustalając wysokość kary pieniężnej, zgodnie z art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej uwzględnia stopień naruszenia obowiązków oraz dotychczasową działalność przedsiębiorcy, a także wielkość jego obrotów i przychodu.

W niniejszej sprawie, w toku kontroli przeprowadzonej w należącej do przedsiębiorcy Jeronimo Martins Polska S.A. z siedzibą w Kostrzynie placówce handlowej, stwierdzono brak informacji o cenach i cenach jednostkowych 144 asortymentów produktów, co było dwunastym w okresie 12 miesięcy naruszeniem przez stronę obowiązujących przepisów w zakresie uwidaczniania cen.

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, Śląski WIIH w drodze decyzji, wydanej na podstawie art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach, nałożył karę pieniężną w wysokości 30.000 zł na ww. przedsiębiorcę, to jest na podmiot, który dopuścił się powyższego naruszenia.

Odwołując się od decyzji, strona zarzuca Śląskiemu WIIH przede wszystkim brak wszechstronnego rozważenia zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Strona stwierdza, że organ nie uwzględnił podjęcia przez nią po kontroli działań naprawczych, które świadczą o tym, że chce ona wywiązać się z ustawowego obowiązku informowania konsumentów o cenach. Fakt ten powinien zatem przemawiać na korzyść strony przy ocenie jej dotychczasowej działalności. Strona wskazała ponadto, że z treści decyzji Śląskiego WIIH nie wynika, w których należących do niej sklepach doszło do wcześniejszych naruszeń ustawy, w związku z czym nie można stwierdzić jakiego obszaru dotyczy ta decyzja. Organ pominął więc fakt, iż strona jest przedsiębiorcą prowadzącym dużą sieć sklepów, z których każdy zarządzany jest przez inne osoby, zatem obciążenie strony tak wysoką karą za naruszenie w placówce, w której dotychczas nie stwierdzono naruszeń jest niesprawiedliwe.

Odnosząc się do powyższych zarzutów strony, Prezes UOKiK wskazuje, że ustalenia kontroli, jak i przeprowadzone postępowanie jednoznacznie wskazują, iż Śląski WIIH podjął wszelkie niezbędne kroki do dokładnego wyjaśnienia sprawy. Bez wątplenia w przedmiotowej sprawie zostało dowiedzione, że strona nie uwidoczniała wymaganych informacji o cenach przy 144 asortymentach produktów i było to kolejne – dwunaste naruszenie ustawy o informowaniu o cenach w okresie 12 miesięcy, licząc od dnia, w którym stwierdzono to naruszenie po raz pierwszy.

Dalej wskazać należy, że przyjmuje się, iż o rodzaju odpowiedzialności prawnej decyduje w szczególności kategoria dobra, które ustawodawca chce chronić – w przypadku ochrony dobra publicznego stosuje się zazwyczaj odpowiedzialność administracyjną. Odpowiedzialność administracyjna ma charakter obiektywny i, przeciwnie do prawa karnego, jest oderwana nie tylko od winy, ale i osoby sprawcy. Bez znaczenia jest więc w takim przypadku kto daną normę naruszył i czy jego działanie było zawinione, czy nie.

Przechodząc do ustawy o informowaniu o cenach, zauważyć należy, że ma ona na celu wyeliminowanie nieprawidłowości w informowaniu ogółu konsumentów o cenach towarów i usług, a tym samym ochronę ich interesów ekonomicznych. Przepis art. 6 tej ustawy statuuje zatem odpowiedzialność administracyjną podmiotów, wobec których stwierdzono naruszenie wymagań określonych w art. 4 ustawy. Odpowiedzialność wynikająca z ww. przepisu ma zatem charakter obiektywny i powstaje z chwilą popełnienia naruszenia. Mając na uwadze powyższe, okoliczność, iż strona podjęła szereg działań naprawczych mających na celu poprawę uchybień ujawnionych w trakcie kontroli Śląskiego WIIH nie zmienia faktu, że dopuściła się kolejnego naruszenia ustawy o informowaniu o cenach i nie może mieć wpływu na możliwość nałożenia kary pieniężnej. Do działań takich strona jest bowiem zobowiązana z mocy prawa, a co ważne w rozpatrywanej sprawie, nie podjęła ich z własnej woli, ale dopiero po kontroli organu. Istotnym jest tu również fakt, iż strona została powiadomiona o zamiarze przeprowadzenia kontroli – pismo Śląskiego WIIH w tej sprawie odebrała 14 maja 2018 r., natomiast kontrola rozpoczęła się 22 maja 2018 r. Co istotne, w zawiadomieniu został wskazany konkretny adres placówki, która miała zostać poddana kontroli. W ocenie Prezesa UOKiK nie jest to wymagane na gruncie Prawa przedsiębiorców, ponieważ zgodnie z art. 48 ust. 3 pkt 3 ww. ustawy zawiadomienie powinno zawierać oznaczenie przedsiębiorcy (tj. strony), a nie wskazanie konkretnego miejsca, w którym wykonuje on swoją działalność gospodarczą. Także i z tej przyczyny strona miała więc możliwość i wystarczająco dużo czasu, aby do kontroli tej odpowiednio się przygotować.

Odnosnie natomiast zarzutu, iż w uzasadnieniu skarżonej decyzji Śląskiego WIIH nie zostały wymienione konkretne placówki, w których stwierdzono poprzednie naruszenia, Prezes UOKiK wskazuje, że strona ma świadomość jakich placówek dotyczyły nałożone kary, gdyż z całą pewnością otrzymała materiały z kontroli oraz decyzje administracyjne w tym przedmiocie. Organ pierwszej instancji w skarżonej decyzji podał dokładnie numery kontroli, daty wydanych decyzji oraz wysokości nałożonych kar, co w ocenie Prezesa UOKiK było wystarczające do ustalenia konkretnych placówek, których decyzje o nałożeniu kar dotyczyły. Brak podania adresów czy numerów konkretnych placówek nie ma zatem żadnego wpływu na prawidłowość uzasadnienia skarżonej decyzji. Ustawa o informowaniu o cenach w art. 6 ust. 2 stanowiącym podstawę wydania skarżonej decyzji nie uzależnia bowiem możliwości nałożenia

kary i jej wysokości od ilości placówek czy obszaru, na którym się one znajdują, ale od wielokrotności niewykonania obowiązków w ciągu dwunastu miesięcy licząc od dnia w którym stwierdzono naruszenie tych obowiązków po raz pierwszy. Kryteriami miarkowania kary jest stopień naruszenia obowiązków, dotychczasowa działalność przedsiębiorcy oraz wielkość jego obrotów przychodu. Biorąc też pod uwagę charakter odpowiedzialności administracyjnej oraz treść art. 6 ustawy o informowaniu o cenach, odpowiedzialność za powstałe naruszenia w zakresie informowania konsumentów o cenach zawsze ponosi przedsiębiorca, nawet jeżeli każda z należących do niego placówek jest zarządzana odrębnie przez inne osoby (tak jak w przypadku strony) i to w wyniku niedopełnienia obowiązków przez te osoby powstały nieprawidłowości. Obiektywny charakter odpowiedzialności administracyjnej opiera się na zasadzie ryzyka (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 października 2013 r., sygn. II OSK 1079/12). W związku z powyższym argument, iż w kontrolowanej placówce nie stwierdzono dotychczas naruszeń ustawy o informowaniu o cenach nie może mieć wpływu na wysokość nałożonej kary. Naruszenia takie zostały bowiem stwierdzone w trakcie 11 innych kontroli w innych placówkach należących do strony na terenie właściwości miejscowej Śląskiego WIIH i jest to wystarczające do nałożenia na stronę kary pieniężnej na podstawie art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach. Tym samym Śląski WIIH nie miał obowiązku wzięcia pod uwagę wskazanego w odwołaniu faktu prowadzenia przez stronę dużej sieci sklepów, z których każdy jest zarządzany przez inne osoby oraz dotychczasowego braku naruszeń ww. ustawy w kontrolowanej placówce jako okoliczności przemawiających za nienakładaniem kary pieniężnej.

Zdaniem Prezesa UOKiK, w niniejszej sprawie nie ma podstaw do zastosowania art. 189f § 1 pkt 1 k.p.a., tj. odstąpienia od nałożenia kary i wystosowania pouczenia. Przepis ten przewiduje dwa warunki, które muszą zostać spełnione łącznie, aby organ mógł odstąpić od nałożenia na przedsiębiorcę kary pieniężnej. Po pierwsze waga naruszenia musi być znikoma, przez co należy rozumieć, że istotność, znaczenie oraz rozmiar naruszonego obowiązku są niewielkie. Drugim warunkiem uzasadniającym odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej jest zaprzestanie naruszania prawa przez stronę. Faktem jest, że w niniejszej sprawie strona usunęła stwierdzone nieprawidłowości. Podkreślić należy jednak, że w trakcie kontroli ustalono, iż w przypadku oferowanych 144 na 250 (57,6%) skontrolowanych asortymentów produktów konsumenci byli pozbawieni jakiegokolwiek informacji o cenie. Stąd też wagi naruszenia nie można uznać za znikomą.

W dalszej kolejności strona podnosi, że przy miarkowaniu wysokości nałożonej kary organ powinien uwzględnić też fakt, iż strona prowadzi sieć kilku tysięcy sklepów, w związku z czym brak informacji o cenach przy 144 asortymentach towarów nie może być uznany za

wysoki stopień naruszenia obowiązków. Zdaniem strony, przy miarkowaniu wysokości kary należy brać pod uwagę skalę działalności przedsiębiorcy, w tym liczbę sklepów oraz ilość asortymentu, a ze skarżonej decyzji nie wynika w sposób zrozumiały dla strony, dlaczego organ uznał, iż stopień naruszenia obowiązków był wysoki.

Odnosząc się do powyższego, Prezes UOKiK wskazuje, że zgodnie ze stosowanym pomocniczo art. 8 dyrektywy 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom (Dz. U. UE L 80 z 18.3.1998, s. 27), zwanej dalej „*dyrektywą 98/6/WE*”, kary pieniężne za naruszenie obowiązku informowania konsumentów o cenie oferowanych produktów i usług muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające. Organy Inspekcji Handlowej przy ustalaniu wysokości nakładanej kary pieniężnej, zgodnie z art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, biorą pod uwagę stopień naruszenia obowiązków, dotychczasową działalność przedsiębiorcy oraz wielkość jego obrotów i przychodu. W przedmiotowej sprawie Prezes UOKiK uznał, że Śląski WIIH prawidłowo ocenił poszczególne przesłanki.

Miarkując stopień naruszenia obowiązków, Śląski WIIH właściwie uznał, że strona była odpowiedzialna za przekazanie konsumentom informacji o cenach i cenach jednostkowych wszystkich oferowanych produktów i obowiązkom tym uchybiła. Wskazać należy, że brak cen produktów pozbawia konsumentów podstawowej informacji w tym zakresie, natomiast brak cen jednostkowych uniemożliwia konsumentom porównanie cen między produktami poszczególnych marek bądź takimi samymi produktami o różnej gramaturze, a tym samym dokonania świadomego wyboru. Nieuwidocznie tego rodzaju informacji – a takie nieprawidłowości stwierdzono w przedmiotowej sprawie – nawet przy niewielkiej ilości towarów stanowi znaczny stopień naruszenia. Odnośnie argumentu strony, iż produkty, przy których brak było informacji o cenie i cenie jednostkowej to tylko 144 asortymenty, a więc niewielki wycinek całej oferty strony, wskazać należy, że jest on nietrafiony. Jak już była mowa wyżej, nieuwidocznie jakiegokolwiek informacji o cenie nawet przy niewielkiej liczbie produktów całkowicie pozbawia konsumentów informacji w tym zakresie. Strona zdaje się nie zauważać, że oceną została objęta część oferty kontrolowanej placówki, tj. 250 asortymentów produktów, a nie cały asortyment, stąd odnoszenie liczby zakwestionowanych produktów do całkowitej liczby znajdujących się w placówce czy w całej sieci nie odzwierciedla zakresu nieprawidłowości. Skoro bowiem pozostałe produkty nie zostały skontrolowane, nie jest wiadomym, czy w ich przypadku obowiązek uwidocznienia informacji o cenach został spełniony. Jednoznacznie natomiast można wypowiedzieć się o produktach poddanych kontroli – naruszenie przepisów o cenach stwierdzono tu w odniesieniu do 144 asortymentów produktów, a więc blisko 60% skontrolowanych, czyli przeważającej większości sprawdzonych. Stąd stwierdzenie organu pierwszej instancji, iż stopień naruszenia

obowiązków jest wysoki znajduje pełne uzasadnienie i jest zgodne ze stanowiskiem Prezesa UOKiK wynikającym z Wyjaśnień w sprawie ustalania wysokości kar pieniężnych za naruszenie przepisów ustawy o informowaniu o cenach towarów i usług zamieszczonych na stronie internetowej Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Biorąc pod uwagę dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku, organ pierwszej instancji wziął pod uwagę, że przedsiębiorca w okresie 12 miesięcy od dnia pierwszej kontroli, włączywszy bieżącą kontrolę, po raz dwunasty naruszył przepisy o uwidacznianiu cen. Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, stwierdzone nieprawidłowości nie były jednorazowym przypadkiem naruszenia przez stronę przepisów o uwidacznianiu cen i nie miały miejsca tylko w kontrolowanej placówce. Istotnym jest tu również fakt, że kontrole we wszystkich ww. przypadkach poprzedzone były zawiadomieniami o zamiarze przeprowadzenia kontroli. Strona miała więc możliwość odpowiedniego przygotowania się do kontroli. Prezes UOKiK zauważa ponadto, że ustawa o informowaniu o cenach w art. 6 ust. 2 wyraźnie stanowi, że jeżeli przedsiębiorca w okresie 12 miesięcy od stwierdzenia przez organ pierwszego naruszenia przepisów o uwidacznianiu cen dopuści się tego naruszenia co najmniej trzykrotnie, można nałożyć na niego karę pieniężną do wysokości 40.000 zł. W niniejszej sprawie zostało dowiedzione, że strona naruszyła ustawowe obowiązki dwunastokrotnie w placówkach do niej należących. Dodatkowo podkreślić należy, że niezwłoczne usunięcie uchybień czy podjęcie działań naprawczych nie zmienia faktu, że strona po raz kolejny dopuściła się naruszenia przepisów o cenach, co ma wpływ na wysokość nałożonej kary. Na stronie ciąży obowiązek prawidłowej organizacji pracy w przedsiębiorstwach pozostających pod jej kontrolą i to strona ponosi za nią odpowiedzialność. Nie ulega wątpliwości, że organizacja ta nie może odbywać się ze szkodą dla konsumenta i w żadnym przypadku nie może stanowić okoliczności łagodzącej dla

stwierdzonych w toku kontroli naruszeń prawa. Wskazać też należy, że strona, jako przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą w rozbudowanej sieci placówek handlowych ma bardzo istotny wpływ na kształtowanie na rynku standardów działania wpływających na prawa i interesy konsumentów i to nie tylko w zakresie praktyk handlowych i marketingowych, ale i przestrzegania przepisów kształtujących te prawa i interesy.

Wielkość obrotów i przychodu ustalono na podstawie informacji przekazanej przez stronę przy piśmie z 30 marca 2018 r., złożonego w ramach postępowania administracyjnego w sprawie nr KH.8361.3.2018.8DEC/18.

Wobec powyższego, w ocenie Prezesa UOKiK, kara pieniężna w wysokości 30.000 zł, po uwzględnieniu dotychczasowej działalności przedsiębiorcy oraz w odniesieniu do stwierdzonych nieprawidłowości jest proporcjonalna. Wskazać należy, że kara ta została nałożona na stronę w związku z dwunastym naruszeniem przepisów o cenach w okresie 12 miesięcy. Ponadto zauważyć należy, że kara pieniężna nakładana na gruncie przepisów o informowaniu o cenach, jak już wyżej wskazano, powinna odpowiadać także wymogom wskazanym przez prawodawcę unijnego, tj. być skuteczna, proporcjonalna i odstrasżająca (art. 8 dyrektywy 98/6/WE). Skuteczność kary przejawia się w możliwości jej nałożenia i wyegzekwowania. Żeby kara była odstrasżająca jej wysokość powinna być dotkliwa dla przedsiębiorcy, ale nie eliminować go rynku. Kara nałożona na podmiot musi także być ostrzeżeniem dla przedsiębiorcy, mającym na celu niedopuszczenie do powstania nieprawidłowości w przyszłości (tak WSA w Warszawie w wyroku z 7 września 2012 r., sygn. VI SA/Wa 918/12 odnosząc się do podobnych przesłanek istniejących w unijnym prawie żywnościowym). Wymierzona kara powinna być proporcjonalna, to jest właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w obrocie dostępne były tylko towary lub usługi opatrzone odpowiednimi informacjami na temat ich cen i cen jednostkowych, jak również kara powinna być możliwie najmniej uciążliwa. Wszystkie te cele kary winny być łącznie uwzględniane, co też miało miejsce w przedmiotowej sprawie.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Zatem, w myśl art. 127 § 2 k.p.a. w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Katowicach w terminie 7 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a., organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądownoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2018 r. poz. 800, z późn. zm.).

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 1302, z późn. zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych

zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 221, poz. 2193, z późn. zm.), art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. poz. 2017 poz. 1830, z późn. zm.).

z up. PREZESA
URZĘDU OCHRONY KONKURENCJI I KONSUMEN
Dariusz Łomowski
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej

Otrzymują

[xxxxxxx]